

— Ἐάν ἰδῇνάμην νὰ ἐπιτρέψω εἰς ἑμαυτὸν τὴν εἰς τὰ μυστηριώδη αἰσθημάτων σου ἐπέμβασίν μου, ἤθελον σὰς εἰπεῖ, κύριέ μου, » ἀπήντησεν ὁ Δελβέν, ὅτι δὲν εὐρίσκω τὸ κίνημά σου τόσον τακτικόν, διότι, μοι φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἦναι εἰς ἡμᾶς εὐχερστερότερον τοῦ νὰ κατασταθῇτε εὐτυχῆς, ἄνευ ἀντιστάσεως.

Οὔτε ἵχνος εἰς τὸ ὕψος τοῦ Δελβέν ἐφαίνετο εἰρωνείας· ἀλλ' ὁ Ἑρνέστος, ὃν ἤδη ἐν πληρεστάτῃ γνώσει πᾶν πραγμάτων, ἦτο δυνατόν νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ τὴν εἰρωνεῖαν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Δελβέν;

— Γνωρίζω τὰ πάντα, τῷ ἀπήντησε.

— Δὲν σὰς ἐνόω, κύριέ μου!

— Ἡ θυγάτηρ τοῦ Μωρίνου μοι τὰ ὡμολόγησεν ὅλα.

Ὁ Κ. Δελβέν ἔγινε σοβαρὸς καὶ πλησιέστερος τὸν Ἑρνέστον, τῷ εἶπεν.

— Ἀγνοῶ, κύριέ μου, ὅ,τι ἡ νέα αὐτὴ σὰς ἐξεμυσήρευθη. Ἀλλ' οἰανδὴποτε ἐξομολόγησιν καὶ ἂν σὰς ἔκαμεν ἐγὼ τί ἐπεμβαίνω; γνωρίζετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ξένος. Ἀλλ' ἂν ὑπάρχη τι, τὸ ὅποιον σὰς ἀποτρέπει τοῦ συνοικεσίου τούτου, εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ λάβετε ὅποιαν νομίζετε κατάλληλον ἀπόφασιν. . . ὀλίγον μοι μέλλει. . .

— Δίκαιον ἔχετε! τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Ἑρνέστος, δὲν ἔχω νὰ παραπονέωθαι, ἂν καὶ ἔμαθον τοῦτο, ἀπὸ ἄλλου, καὶ ὄχι ἀπὸ ὑμᾶς. Ἀλλ' ἰδοὺ τί ἀφορᾷ ὑμᾶς ἀτομικῶς, κύριέ μου! Ἐγὼ δὲν εἶμαι μόνον μνηστήρ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μωρίνου· ἀλλ' εἶμαι καὶ φίλος τῆς, καὶ φίλος τῆς οἰκογενείας τῆς. Τέλος εἶμαι ἄνθρωπος, εἰς ὃν αὐτὴ ἀνέθεσε τὴν φροντίδα τοῦ νὰ σὰς ζητήσῃ λόγον διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν διαγωγὴν σου. Εἶμαι ὁ ἀδελφός τῆς καὶ σὰς ἐπαναλαμβάνω ἀκόμη μίαν φοράν, ὅτι γνωρίζω τὰ πάντα.

Ὁ Δελβέν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ἀπάντησίν σου, τὴν ὅποιαν καὶ ἔκαμεν οὐδόλως ἀμνηχανών.

— Ὅλα τὰ γνωρίζετε, κύριέ μου; καὶ πρέπει ἡ νέα αὐτὴ νὰ ἔχῃ τῶνόν τι τὰ πειστὰ πρὸς ὑμᾶς, διὰ νὰ σὰς ἐκμυστηρευθῇ τοιαῦτα πράγματα.

— Παντελῶς, κύριέ μου, ἀπήντησεν, ὁ Ἑρνέστος, δὲν εἶναι ἡ πίστις τὴν ὅποιαν ἐμπνέω εἰς σὺν τὴν, ἥτις τῆς ἦνοιξε τὸ στόμα, ἀλλ' ἡ τιμιότης καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ λάβῃ ἐν στήθιγμα, ἴσως δὲ καὶ ἕνα ἐκδικητήν!

— Ἕνα ἐκδικητήν! εἶπεν ὁ Δελβέν καὶ μὲ ποῖον δικαίωμα.

— Σὰς τὸ εἶπον, ὡς οἰκογενειακὸν φίλον!

— Πολὺ καλὰ, ἀγαπητέ μου Κύριε Δαρόσχη. . . Δὲν ὀνομάζεσθε νομίζω, οὕτως;

— Μάλιστα, Κύριέ μου!

— Πολὺ καλὰ, εἶπε μὲ ἀφέλειαν ὁ Δελβέν· τὸ παραδέχομαι. Σὰς λαμβάνω ὡς κριτὴν μου καὶ θέλω σὰς ἐξηγηθῇ τοὺς λόγους μου. Σὰς θεωρῶ δὲ ὡς ἄνθρωπον νουνεχῆ, ὅστις θέλει παραδεχθῇ αὐτούς.

— Ὅα ἰδῶμεν, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ἑρνέστος.

(ἀκολουθεῖ.)

ΟΙ ΟΥΕΛΦΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΓΙΒΕΛΙΝΟΙ.

Πολλοὶ ἠθέλησαν νὰ κατηγορήσωσι τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ὡς διχονοοῦσαν καὶ τὰς διαφόρους αὐτῆς πόλεις εἰς ἀκατάπαυστον εὐρισκομένης πόλεμον πρὸς ἀλλήλας, καὶ ἐντεῦθεν τὴν ὑποδούλωσιν τῆς παρασκευάσασα. Βεβαίως, ὁσάκις ἔθνος τι δὲν ἀποτελεῖ μίαν

πολιτείαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πατρίδα, ἀλλ' εἰς πολλὰ χωρίζεται κράτη, ἀνεξάρτητα ἀλλήλων, ἡ διαφορὰ τῶν συμφερόντων, καὶ τοῦ πολιτεύματος, αἱ ἀντιζηλῖαι καὶ αὐτὴ ἡ φιλοδοξία εἶναι ἐπόμενον νὰ γενῶσι μεταξὺ αὐτῶν διαφωνίας καὶ πολέμους, πολλὰκις καταστρεπτικούς.

Ἀλλ' ἡ Ἑλλάς ἦλθεν εἰς γενικὴν ῥῆξιν κυρίως ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ αἱ μεταξὺ τῶν διαφόρων πόλεων ἀντιζηλῖαι καὶ διχονομαὶ ἐκορυφώθησαν, ἀφ' ἧς ὁ Φίλιππος ὑπέκκαυσεν αὐτὰς πρὸς τοὺς κατακτητικούς σκοπούς του. Ἡ Ἰταλία ὁμῶς, μόλις ἀπεπαύσθη τῆς κυριαρχίας τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, μόλις ἀπῆλλάγη τῶν βαρβάρων, καὶ ἠδυνήθη νὰ σχηματισθῇ εἰς δημοκρατίας ἀνεξαρτήτους, δὲν ἔπαυσε διχονοοῦσα, ἀλληλοσφαζομένη καὶ ἐπικαλουμένη καθεκάστην τὴν βοήθειαν τῶν ξένων, Γερμανῶν, Ἰσπανῶν καὶ Γάλλων. . . .

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ IB' αἰῶνος ἔλαβεν ἀρχὴν τὸ τρομερὸν ἐκείνο πολιτικὸν σχίσμα τῶν Οὐέλφων ἢ Γουέλφων καὶ Γιβελίνων, ὅπερ ἐμελλε νὰ συνταράξῃ ἐπὶ τοσοῦτον τὴν Ἰταλίαν καὶ νὰ γενῇ πρόξενον χύσεως πολλοῦ αἵματος. Τὸ παραδοξότερον ὁμῶς εἶναι, ὅτι ἡ μεγάλη αὕτη διαίρεσις τῶν Ἰταλῶν δὲν ἔρχεν ἐθνικὴν τινα ἀρχὴν, ἀλλὰ ξένην. Οἱ Γιβελίνοι ἦσαν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ οἴκου τῆς Φραγκωνίας, γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Gueibelinga ἢ Waiblinga, ὡς ὠνομάζετο τὸ ἐν Αὐγούστη φρούριον αὐτῶν, οἱ δὲ Οὐέλφοι, τῆς οἰκίας τῆς Σουάβης, ἐν ᾗ πολλοὶ ἔφερον τὸ ὄνομα Guelfe ἢ Welf, καὶ οἱ μὲν Γιβελίνοι ἦσαν πολέμιοι τῶν Παπῶν, οἱ δὲ Οὐέλφοι ὀπαδοὶ αὐτῶν καὶ τῶν Γερμανῶν πολέμιοι. Κατόπιν, τὰ δύο περιώνυμα ταῦτα κόμματα μετέλλαζαν πολλὰκις σημαίας, ἀλλ' ἡ πάλη τῶν ὑπῆρξε πάντοτε τρομερὰ καὶ καταστρεπτικὴ πρὸς τὴν Ἰταλίαν.

Ὅλαι αἱ πόλεις ἦσαν διχρημέναι ὑπὸ τῶν δύο τούτων ξενικῶν, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, κομμάτων, τὰ ὅποια ἐπολεμοῦντο ἀκαταπαύστως, καὶ τὸ θριαμβεῦον ἐπέπιπτε κατὰ τοῦ ἐτέρου μὲ μανίαν καὶ μέχρι ἐξοντώσεως. Τῷ ὄντι, τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἀξίον πολλῆς μελέτης. Οὐδαμοῦ δύνανται νὰ διδαχθῶσι τὰ ἔθνη πόσον αἱ διχονομαὶ καὶ αἱ ἐμφύλιοι διαίρεσεις εἰσὶν αὐτοῖς ὀλέθριαι καὶ καταστρεπτικαί.

Πολλὰκις κυβέρνησις ἰσχυρὰ ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ εἰς τινὰς τῶν δημοκρατιῶν τούτων τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ἡ ἐλαχίστη ἀφορμὴ διήγειρε τὰ κομματικὰ πάθη καὶ ἐγένετο πρόξενος πολυχρονίαν ἐμφυλίων σπαραγμῶν. Καὶ τοιαῦτα μὲν παραδείγματα ἀπαντῶμεν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς Ἰταλικὰς δημοκρατίας τοῦ Μεσαιῶνος, ἀλλὰ τὸ τρομερώτερον τούτων παράδειγμα μᾶς παριστᾷ ἡ Φλωρεντία, ἥτις ἄλλως εἶχε τὸ φρονιμώτερον πολίτευμα.

Τὸ συμβάν τοῦτο διηγεῖται ὁ Μακκιαβέλλης.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἰσχυρῶν οἰκογενειῶν, ὑπῆρχον ἐν Φλωρεντίᾳ αἱ οἰκογένειαι τῶν Βουονδελμόντη καὶ τῶν Οὐβέρτη· μετὰ τούτους δὲ οἱ Ἀμιδίοι καὶ οἱ Λονάτοι. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην οἰκογένειαν ὑπῆρχε θυγάτηρ ἐξαισίου ὠραιότητος, τὴν ὅποιαν ἡ μήτηρ αὐτῆς ὡς χήρα καὶ πλουσία, διελογίζετο νὰ μνηστεύσῃ πρὸς ἕνα Βουονδελμόντη, ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἀλλ'

(Γερμανική παράδοσις)

ἐπειδὴ ἡ κόρη ἦτον εἰσέτι πολλὰ νέα, ἡ μήτηρ ὀλιγόρησε νὰ κοινοποιήσῃ τὸν σκοπὸν τῆς αὐτῆς, καὶ ὁ νέος Βουονδελμόντης ἠρξάμενος μίαν ἀπὸ τὰς θυγατέρας τῶν Ἀμιδῆ. Ἡ χήρα Δανάτι ἐλυπήθη ἀκρῶς εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο, ἀλλ' ἐλπίζουσα πάντοτε, ὅτι ἡ ἑξοχή, καλλονὴ τῆς θυγατρὸς τῆς ἡδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὸ συνοικέσιον ἐκεῖνο, μιᾷ ἡμέρᾳ, ἐξῆλθε μετ' αὐτῆς κατὰ τὴν πόλιν, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Βουονδελμόντης ἐπλησίαζεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς.

Ὅταν δὲ ἦλθε πλῆσιόν του, τῷ εἶπε·

— Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ὑπανδρείαν σου, ἀλλὰ σὲ ἠτοίμαζον σύζυγόν σου τὴν κόρην μου, τὴν ὑποίαν βλέπεις.

Ὁ νέος ἰδὼν τὴν σπανίαν καλλονὴν τῆς κόρης, καὶ σκεπτόμενος, ὅτι ἡ οἰκογένειά τῆς δὲν ἦτο κατωτέρα τῆς οἰκογενείας τῆς μηστῆς του, ἐτρόπῃ τοσοῦτον, ὥστε οὐδόλως συλλογιζόμενος τὸν δοθέντα λόγον, τὴν ὕβριν ἣν ἐμελλε νὰ προσξενήσῃ ἐκ τῆς παραβάσεως τῆς ὑποσχέσεώς του καὶ τὰ προκύψοντα δυσυχήματα, ἀπεκρίθη·

— Ἐπειδὴ, κυρία, ἐφυλάξετε αὐτὴν δι' ἐμέ, καὶ εἶναι ἀκόμη καιρὸς. θὰ εἶμαι ἀγνώμων, ἀποποιούμενος τὴν τιμὴν ταύτην.

Εἶπε, καὶ χωρὶς νὰ βραδύνῃ ἐώρτασε τὸν γάμον του. Ἀλλ' ἅμα οἱ Ἀμιδεῖ καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν ἔμαθον τὴν εἰδήσιν ταύτην, ἠγανάκτησαν τόσον σφοδρῶς, ὥστε ὠρίσθησαν νὰ πλύνωσι τὴν ὕβριν εἰς τὸ αἷμα τοῦ Βουονδελμόντη.

Ἐπιφορτίζουσι λοιπὸν Μόσκα τινα Λαμπέρτην, τὸν Λαμπέρτην Ἀμιδεῖ καὶ δύο ἄλλους νὰ δολοφονήσωσι τὸν νέον. Τὴν ἡμέραν δὲ τοῦ Πάσχα, κρυβέντες οὗτοι εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Ἀμιδεῖ, καθ' ἣν στιγμήν ὁ δυσυχὴς νέος διέβαιναν ἐπὶ λευκοῦ ἵππου τὴν γέφυραν τοῦ Ἀγ. Στεφάνου, ἐπιπίπτουσι κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν φονεύουσιν.

Ἄμα τοῦ φόνου τούτου γνωσθέντος ἐν Φλωρεντίᾳ, ὅλαι αἱ τῶν εὐγενῶν οἰκογένειαι ἐνόμισαν χρέος τῶν νὰ κηρυχθῶσιν ὑπὲρ ἡ κατὰ τῶν φονέων, καὶ ν' ἀπασθῶσι συγχρόνως ἐν ἐκ τῶν δύο κομμάτων, ἅτινα διήρουν τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὰ ὁποῖα εἰσέτι δὲν εἶχον πολιτογραφῇ ἐν Φλωρεντίᾳ. Τεσσαράκοντα δύο οἰκογένειαι ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῶν Βουονδελμόντη, καὶ συγχρόνως ὑπὲρ τοῦ κόμματος τῶν Οὐέλφων, εἴκοσι τέσσαρες δὲ ἐγένοντο Γιβελίνοι μετὰ τῶν Οὐδέρτη. Μάχαι καθήμαξαν συνεχῶς τὴν πόλιν καὶ ἐκάστη οἰκογένεια ἐκλείσθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς τὴν ὁποίαν ὠχύρωσε δίκην φρουρίου. Ἐν τούτοις τριάκοντα τρία ἔτη διήρκεσεν ἡ πάλιν αὕτη, χωρὶς νὰ νικήσῃ τὸ ἐν κόμμα τὸ ἄλλο, καὶ χωρὶς νὰ εἰρηνεύσωσιν οὔτε πρὸς στιγμήν.

Τέλος, τὸ 1248, κατὰ τὴν νύκτα τῆς Πανηγίας, οἱ Γιβελίνοι, ἦτοι οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Οὐδέρτη, ἔχοντες τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Αὐτοκράτορος Φριδερίκου τοῦ Ξανθοπώγωνος, ἐνίκησαν κατὰ τῶν ἀντιπάλων τῶν νίκην ἀποφασιστικὴν καὶ τοὺς ἐδίωξαν τῆς πόλεως.

Τοιαύτας ὁλεθρίους συνεπειὰς καὶ τοιοῦτον τέλος ἐσχεν ἡ ἀσήμενος ἐκείνη καὶ ἐρωτικὴ ἀπλῶς ἀρχὴ, ἥτις ἐκίνησε συμπολίτας κατὰ συμπολιτῶν καὶ ὅχι τοῦλάχιστον τὴν Εὐρώπην κατὰ τῆς Ἀσίας, ὡς ἐπὶ τῶν προπατόρων μας, διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης.

Π.

Πρὸ χρόνων ἀμνημονεύτων, ὅτε εἰσέτι ὁ χριστιανισμὸς μόλις ἀνέπλασε τὴν γῆν διὰ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ διδασγμάτων, εἰς ἑπαρχίαν τινα τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, ἐφάνησαν αἰφνης δύο ἄγνωστοι ἱππῶται, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς μὲν εἶχεν ἰδεῖ ἐν Γερμανίᾳ πρότερον, ἀλλ' ὅτινες ὠμίλουν ἀρίστα τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου. Οἱ ἵπποι αὐτῶν ἦσαν μαῦροι καὶ χρυσοπέταλοι, ἡ δὲ ἱπποσκευὴ τῶν πλουσία καὶ μεγαλοπρεπεστάτη.

Ἀμφότεροι ἐδείκνυν ἀγοντες τὴν αὐτὴν ἡλικίαν καὶ ἐφαίνοντο πεντηκοντούεις, καθότι τὰ μέτωπα αὐτῶν ἐκάλυπτον ρυτίδες καὶ ὁ πῶγων τῶν ἤρχιζε νὰ λευκαίνεται.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἡ Γερμανία ὑπέφερεν ἀπὸ μεγίστην σιτοδείαν, ὥστε οἱ πτωχοὶ ἔπασχον μεγάλως καὶ ἡ δυστυχία ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐγίνετο τρομερωτέρα.

Ἐν τούτοις, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον εἰς δ' κατέλυσαν οἱ ἱππῶται, ἐπροσπάθησαν πάντες νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ σχέδιά των, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν ἀπεκρίνοντο πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν, ὅτι δηλ. μόνον σκοπὸν τῆς ἐλεύσεώς των εἰς τὸν τόπον εἶχον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ κάμωσι τὸ καλὸν καὶ νὰ ἰδῶσιν ἀναγεννωμένην ἐν αὐτῷ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὴν χαράν.

Καὶ ἐνόσφ διεμένον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, δὲν ἔπαυον μετροῦντες καὶ ἀναμετροῦντες σάκους χρυσοῦ, οὔτινος ἡ λάμψις διεφαίνετο ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας.

Βλέπουσα τοῦτο ἡ ξενόδοχος, μιᾷ ἡμέρᾳ, τοῖς λέγει.

— Ἄρχοντές μου πόθεν προέρχεται ὅτι ἐνῷ εἰσθε τόσον πλούσιοι καὶ ἤλθετε εἰς τὸν τόπον νὰ πράξετε τὸ καλόν, δὲν σπεύδετε εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν;

— Ὡραία ξενόδοχος, ἀπεκρίθησαν οὗτοι, δὲν ἠθέλησκαμεν νὰ βοηθήσωμεν ἐντίμους δυστυχεῖς, φοβούμενοι μὴ ἀπατηθῶμεν ὑπὸ προσποιητῶν δυστυχῶν. Ἀλλ' ἂν οἱ θλιβόμενοι κρούσωσι τὴν θύραν μας ἀνοίγῃται αὐτοῖς, ἂν ὁ στερημένος ἐμφανισθῇ ἐν τῇ γυμνητείᾳ του, λήψεται τὸν ἄρτον αὐτοῦ καὶ τὸν οἶνον, στέγην νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, καὶ κλίνην ν' ἀναπαυθῇ τὰς νύκτας του. — Τὰ δῶρα ἡμῶν εἶναι δι' ἐκείνους ὅσοι δὲν θέλουσιν ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ἰσχύος μας καὶ τῆς διαθέσεώς μας.

Καὶ τὴν ἐπιούσαν, ὅταν ἐγνώσθη, ὅτι ὑπῆρχον δύο βαθύπλουτοι ἄρχοντες, πρόθυμοι νὰ διαφιλεύσωσιν εἰς τοὺς ἐνδεεῖς τὸ χρυσίον, ἡ κατοικία των ἐπληρώθη πλήθους, ἐπικαλουμένου τὴν ἐλεημοσύνην των, ἀλλὰ τὸ ἦθος τῶν ἐξερχομένων ἐκ τῆς κατοικίας τῶν ἱπποτῶν ἦτο πολὺ διάφορον, διότι ἄλλοι μὲν αὐτῶν εἶχον ὑπερῆφάνειαν εἰς τὸ βλέμμα, ἄλλοι δὲ ἔφερον ἐπὶ τοῦ μετώπου των τὴν κατασχύνην.

Οἱ δύο ἱππῶται ἠγόραζον ψυχὰς ὑπὲρ τοῦ διαδόλου. Ἡ ψυχὴ ἐνὸς γέροντος ἐτιμᾶτο 20 χρυσῶν φλωρίων, οὔτε ὀβολὸν περισσώτερον, διότι ὁ δαίμων ἐπρόλαβε νὰ βάλλῃ ἐπ' αὐτῆς ὑποθήκην. Ἡ ψυχὴ μιᾶς συζύγου ἤξιζεν, εὐμόρφου μὲν 50 χρυσᾷ, ἀσχήμου δὲ 100. Ἡ δὲ ψυχὴ τῆς νεάνιδος ἐπληρώνετο εἰς ὑπερμέτρους τιμὰς. Τὰ ὠραιότερα καὶ ἀγνότερα ἄνθη εἶναι καὶ τὰ μᾶλλον σπάνια. . .

Κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον, ἔζη εἰς τὴν πόλιν γυνή